

ROZSUDEK

(rozhodnutí odvolacího soudu o odvolání proti rozsudku soudu 1. stupně ze dne 7.7.2003 - viz [judikát 59a](#))

Vrchní soud v Praze rozhodl dne 10.8.2004 (rozsudek nabyt právní moci) v právní věci žalobce Č. P. proti žalovanému 1. J. H. a žalovanému 2. CZ.NIC o ochranu obchodní firmy a práv z ochranných známek, o odvolání žalovaného č. 1 proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. července 2003 takto:

- Rozsudek soudu 1. stupně se v napadených výrocích I., II. ve věci samé mění jen tak, že žaloba o zaplacení 100.000,- Kč žalovaným č. 1 se zamítá, jinak se potvrzuje v tom správném znění, že žalovaný č. 1 je povinen se zdržet jakékoli dispozice s doménou druhého stupně "x+y+z" registrovanou pod doménou nejvyššího stupně "cz" a žalovaný č. 2 je povinen do tří dnů od právní moci rozsudku provést změnu registrace subjektu držitele internetové domény druhého stupně "x+y+z" pod doménou nejvyššího stupně "cz" tak, aby jako držitel domény "x+y+z.cz" byl zapsán namísto žalovaného č. 1 žalobce.
- Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

V této věci se domáhal žalobce - po úpravě žalobního návrhu, připuštěné usnesením soudu ze dne 20.5.2003 - vydání rozsudku, jímž by byla žalovanému č. 1 uložena povinnost zdržet se jakékoli manipulace s doménou "x+y+z" a zaplatit žalobci 200.000,- Kč a žalovanému č. 2 uložena povinnost provést změnu držitele domény z žalovaného č. 1 na žalobce, zaplatit žalobci 100.000,- Kč a zveřejnit omluvu žalobci. K odůvodnění uplatněných nároků, jak jsou ve stručnosti shrnuty shora, žalobce tvrdil, že oba žalovaní - první tím, že si nechal nikoli v dobré víře ve svůj prospěch registrovat doménu "x+y+z.cz", druhý tím, že toto jako registrující subjekt umožnil - porušili jeho práva ke znění obchodní firmy (jak podle úpravy obchodního zákoníku - § 12, tak občanského zákoníku - § 19b), práva z ochranných známek, jichž je vlastníkem, a to včetně ochranné známky všeobecně známé. Žalovaný č. 1 nad to jednal nekalosoutěžně ve smyslu § 44 ObchZ, žalovaný č. 2 zneužil své monopolní postavení (§ 10 a násl. zák. č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže), jež má v rámci poskytování služeb při provozování národní domény "cz" v síti Internetu. Ve skutkových tvrzeních žalobce uvedl, že oba žalovaní uzavřeli smlouvu o registraci doménového jména, na jejímž základě se žalovaný č. 1 stal od 1.1.2000 držitelem domény "x+y+z.cz". Vzhledem k tomu, že nelze registrovat dvě svým zněním totožná doménová jména, žalobce nemá možnost pod uvedeným označením otevřít webové stránky a nabízet zde své produkty a služby. Žalobce je přitom vlastníkem několika ochranných známek, obsahujících text X+Y+Z - ochranné známky kombinované č. 123456 s právem přednosti od 22.5.1991, ochranné známky kombinované č. 234567 s právem přednosti od 11.11.1992, jež byla Úřadem průmyslového vlastnictví prohlášena za proslulou, ochranné známky slovní č. 345678 "X+Y+Z, a.s." s právem přednosti od 8.3.2000 a ochranných známek kombinovaných, registrovaných podle Madridské dohody u WIPO v Ženevě dne 23.11.1998. Společným znakem ochranných známek je text "X+Y+Z", jenž je zároveň - od r. 1991 - podle zápisu v obchodním rejstříku kmenem obchodní firmy žalobce. Žalobci náleží výlučné právo užívat ochranné známky pro označování svých služeb, v obchodní korespondenci, reklamě, působnost ochranných známek přitom není nijak omezena a dopadá tak i na prostředí Internetu. Žalobce upozomil žalovaného č. 1 na porušování svých práv, ten však reagoval odmítavě a event. převod dispozičních práv podmínil uhrazením "symbolického poplatku"

100.000,- Kč. Toto jednání má žalobce za jednání v rozporu s dobrými mravy a obchodními zvyklostmi, je zřejmé, jak dále uvedl, že doménové jméno se stalo předmětem obchodování a žalovaný č. 1 tak z vlastní vůle vstoupil do hospodářské soutěže s možností ovlivnit výsledky podnikání soutěžitelů a hospodářskou soutěž jako takovou, zneužil obchodní firmu žalobce a zasáhl do výlučných práv žalobce k ní. Žalovaný č. 2 jako subjekt s monopolním postavením v dané oblasti podle žalobce neprovozuje své služby tak, aby práva třetích osob byla dostatečně chráněna, registruje bez jakékoli kontroly přihlašovaná doménová jména podle pravidla "first come, first serve" a v pravidlech registrace si pro sebe vyhrazuje postavení s širokými oprávněními bez jakékoli odpovědnosti.

K žalobě podal své vyjádření žalovaný č. 2, vyložil především své postavení při správě národní domény .cz a způsob registrace doménových jmen druhého stupně. Potvrdil tvrzení žalobce, že nekontroluje a ostatně, jak uvedl, není ani schopen kontrolovat přihlašovaná doménová jména (těch je nyní cca 190 tis. a každým dnem počet narůstá o další stovky) a prověřovat, zda neporušují práva třetích osob. Pokud by byl nucen je prověřovat, pak by také musel hodnotit - při jejich střetu s jinými právy k označení - kdo má "větší" právo k označení a právo na registraci doménového jména, to mu však zcela zjevně nepřísluší. Pak bylo třeba odpovědnost za přihlašovaná a registrovaná doménová jména ponechat na přihlašovatelích, na této zásadě jsou také založena jím vydávaná pravidla registrace doménových jmen. Postavení žalovaného č. 2 tak odpovídá funkci technického garanta, je sice přirozeně postavením monopolním, žalovaný č. 2 však odmítl tvrzení, že by toto postavení při regulaci vztahů s přihlašovatelem a uživateli doménových jmen jak vydávanými pravidly, tak i ostatní svou činností jakkoli zneužíval. Odkázal v tomto směru i na rozhodnutí Úřadu pro hospodářskou soutěž ze dne 31.1.2002, jímž byla pravidla registrace posuzována a jakékoli zneužití postavení žalovaným č. 2 shledáno nebylo. Navrhl proto, aby žaloba proti němu byla zamítnuta s tím, že se nebrání uložení povinnosti provést přeregistraci držitele ve prospěch žalobce, pokud žalobce svůj návrh v tomto směru upraví způsobem žalovaným č. 2 dále popsáním.

Shora označeným rozsudkem soud 1. stupně ve výroku I. rozhodl tak, že uložil žalovanému č. 1 povinnost zdržet se jakékoli manipulace s doménou druhého stupně "x+y+z", registrovanou pod doménou nejvyššího stupně ".cz", dále zaplatit žalobci 100.000,- Kč a na náklady řízení 36.500,- Kč. Výrokem II. pak soud uložil žalovanému č. 2 povinnost provést změnu registrace subjektu držitele (IDADM) k internetové doméně druhého stupně "x+y+z" pod internetovou doménou nejvyššího stupně ".cz" subjektu držitele (IDADM) k doméně "x+y+z.cz" namísto žalovaného č. 1, a to na své náklady, a umožnit tak žalobci nakládat s touto doménou ode dne provedení změny způsobem, který dovoluje platný právní řád. Ve výroci III. a IV. soud zamítl žalobu o zaplacení 100.000,- Kč žalovaným č. 1 a o zaplacení 100.000,- Kč žalovaným č. 2 a o zveřejnění omluvy žalobci žalovaným č. 2 na své úvodní webové stránce. Výrokem V. rozhodl dále, že žalovanému č. 2 se náhrada nákladů řízení nepřiznává a ve výroku VI. uložil žalobci doplatit na soudní poplatek ještě 15.000,- Kč. V odůvodnění rozsudku soud 1. stupně zprvu uvedl tvrzení žalobce podle žaloby, obranu žalovaného č. 2, dále popsal svá zjištění, učiněná z provedených důkazů a v jejich skutkovém a právním hodnocení shledal - byť ne v celém rozsahu - důvodnost žaloby proti žalovanému č. 1. Vzal za prokázané, že žalobce je zapsán od r. 1992 v obchodním rejstříku s obchodní firmou X+Y+Z, a.s., a je majitelem několika i mezinárodně zapsaných ochranných známek, z nichž jedna - ochranná známka kombinovaná č. 234567 - byla prohlášena v r. 1995 za známku proslulou (ve smyslu předchozí právní úpravy). Jak uvedl, označení "X+Y+Z" je běžné a dlouhodobě spojováno právě se žalobcem. Zjistil dále, že žalovaný č. 1 je fyzickou

osobou, jež nemá žádnou spojitost se žalobcem ani se službami, které žalobce poskytuje, žalovaný č. 2 je zájmovým sdružením právnických osob, jehož předmětem činnosti je zajišťování registrace domén druhého stupně v národní doméně podle jím vydávaných pravidel a provoz jmenných serverů pro doménu cz. Vzal za prokázané, že žalovaný č. 2 na základě žádosti žalovaného č. 1, jež splňovala pravidly předepsané formální náležitosti, registroval pro žalovaného v r. 2000 doménové jméno "x+y+z", v takto označené doméně žalovaný č. 1 vlastní webové stránky neotevřel. Z pravidel registrace soud dovodil, že neumožňují další registraci totožného doménového jména a že bez souhlasu držitele, pokud jsou jím hrazeny příslušné poplatky, nelze doménu zrušit či ji převést na třetí osobu (vyjma případu, kdy tak stanoví pravomocné soudní rozhodnutí, jak o tom dále). Soud uzavřel, že žalovaný č. 1 tím, že si pro sebe registroval předmětné doménové jméno, porušil práva žalobce k obchodní firmě i ochranným známkám. Poukázal na právní úpravu obchodní firmy dle § 8 a násl. ObchZ, kterou je podnikatel povinen užívat a je rovněž oprávněn pod jejím zněním nabízet veřejnosti své výrobky a služby, to v sobě zahrnuje i právo se pod označením shodným se zněním obchodní firmy, neboť takové je obvykle předpokládáno, prezentovat na Internetu, přičemž význam takové prezentace právě v prostředí Internetu nepochybně vzrostl. Užít označení shodného s obchodní firmou pro doménové jméno však žalovaný č. 1 žalobci znemožnil a tím i omezil jeho možnost prezentovat nabídku služeb. Obdobný závěr platí i ohledně práva žalobce užívat ochranné známky, přitom však ochrana práva z všeobecně známé ochranné známky (dříve proslulé) je podle právní úpravy zák. č. 137/1995 Sb. absolutní a zahrnuje právo tuto známku (jejíž součástí je text "X+Y+Z") užít i v prostředí Internetu. Svým jednáním však žalovaný č. 1 i toto právo žalobci nepřipustně omezil. Soud dále poukázal i na nezdar jednání žalobce s žalovaným č. 1 před zahájením řízení, skutečnost, že žalovaným č. 1 požadovaná částka za dobrovolný převod doménového jména mnohonásobně přesahuje výši nákladů s udržováním registrace doménového jména a dovodil rovněž spekulativní záměr žalovaného č. 1 při registraci předmětného doménového jména. Právem se proto žalobce obrátil na soud a jeho žalobu proti žalovanému č. 1 soud z větší části shledal jako důvodnou. Je na místě vyhovění uplatněnému zdržovacímu nároku a zčásti rovněž je dán nárok žalobce na přiznání zadostiučinění v penězích. Jak soud k tomu uvedl, žalovaný č. 1 závažným způsobem omezil žalobce v jeho možnostech prezentace služeb na Internetu, a to pod označením shodným s jeho obchodní firmou a zněním ochranné známky, a to po dobu delší než dva roky. Ztížil tak přístup na webové stránky žalobce běžným návštěvníkům. Za přiměřené k náhradě způsobené újmy považuje soud zaplacení částky 100.000,- Kč, jež podle jeho názoru odpovídá závažnosti a délce trvání protiprávního jednání žalovaného č. 1, přihlédl rovněž k tomu, že tato částka odpovídá i žalovaným č. 1 žádané úplatě za převod domény. Ve zbytku - v rozsahu zaplacení dalších 100.000,- Kč žalovaným č. 1 - žalobu soud zamítl. Jiná situace je však ve vztahu k žalovanému č. 2, jak soud uvedl, ten svým jednáním práva žalobce neporušil. Nebyl oprávněn - vázán vlastními pravidly registrace - odepřít žalovanému č. 1 registraci jím zvoleného doménového jména, jako soukromoprávní subjekt nemá postavení, jež by mu umožňovalo rozhodnout, zda právo registrace přihlašujícímu náleží či nikoli. Z pravidel registrace doménových jmen přitom plyne, že plnou odpovědnost za případné porušení práv třetích osob nese přihlašovatel a žalovaný č. 2 sám o své vůli změny ohledně držitele domény realizovat není oprávněn. Výjimkou je pouze případ upravený v pravidlech, že žalovaný č. 2 může zrušit registraci pro držitele na základě vykonatelného soudního rozhodnutí. Byť tedy žalovaný č. 2 ve vztahu k žalobci žádnou smluvní ani zákonnou povinnost neporušil, změnu registrace v osobě držitele lze dosáhnout - podle pravidel registrace - právě uložením povinnosti žalovanému č. 2 tuto změnu provést tak, aby jako držitel byl zapsán žalobce. Ve vztahu žalobce a žalovaného č. 2 proto soud

uzavřel, že k odstranění protiprávního stavu - vzniklého jednáním žalovaného č. 1- uvedenou povinnost realizovat změnu registrace tomuto žalovanému č. 2 uložil, jinak žaloba proti němu shledána jako důvodná nebyla. Výrok o nákladech řízení soud odůvodnil výsledkem řízení, ve vztahu žalobce a žalovaného č. 1 byl žalobce zcela úspěšný (rozhodnutí o výši přiznaného zadostiučinění záviselo na úvaze soudu) a skutečnosti, že žalovaný č. 2 se práva na náhradu nákladů ve vztahu k žalobci vzdal. Soud ještě uložil žalobci doplatit na soudní poplatek 15.000,- Kč, jenž mu nebyl - jak uvedl - nedoplatěním vyměřen.

Žalovaný podal odvolání proti uvedenému rozsudku, vytýká soudu 1. stupně nesprávnost jím učiněných právních závěrů. Není zde, jak uvádí, žádné pravidlo pro převod ochranných známek na internetovou doménu, sama doména je složena z 15 znaků, z toho je jen 11 společných. Řetězec "x+y+z" dle něho není "označení které by bylo lze očekávat", pokud by tomu tak bylo, pak by žalobce nepochybně od poloviny 90. let tento řetězec pro přístup ke svým domovským stránkám užíval. Žalobce však užíval označení "t+u+v.cz", nyní rovněž "a+b+c.cz". Žalovaný č. 1 tak ani nemohl porušit práva žalobce k obchodní firmě a ochranným známkám, žalobci nebylo upřeno právo se na Internetu prezentovat, a to pod označením, které v nejvyšší možné míře odpovídá jeho obchodnímu názvu, vyhledávací servery také po zadání obchodní firmy žalobce zobrazí odkaz na domovskou stránku žalobce. Uvedl dále, že jeho jednání nelze označit za spekulativní, práva k doménám nepřeváděl na třetí subjekty za úplatu a ani on sám nekontaktoval žalobce s nabídkou odprodeje, jediný podnět z jeho strany byl reakcí na "ostrý tón" žádosti žalobce. Závěrem navrhl, aby rozsudek byl změněn a - jak z obsahu plyne - žaloba proti němu zamítnuta.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu 1. stupně podle § 212 a násl. o.s.ř. v rozsahu jeho vyhovujících výroků I. a II. ve věci samé a souvisejících výroků o nákladech řízení, když považoval žalovaného č. 1 za osobu oprávněnou napadnouti výrok II. rozsudku, jímž sice se ukládá povinnost žalovanému č. 2, avšak bylo jím rozhodnuto zároveň o právu tohoto žalovaného č. 1 nadále držet doménové jméno (do jeho okruhu práv bylo zasaženo) a dospěl k závěru, že odvolání je zčásti důvodné, byť z důvodů jiných, než v něm uvedených.

Je třeba uvést, že v odvolacím řízení vycházel odvolací soud plně ze zjištění soudu 1. stupně, jak jsou i uvedena v odůvodnění napadeného rozhodnutí (na něž proto pro stručnost zde odkazuje), doplnění dokazování provedením dalších důkazů ostatně nebylo účastníky ani navrženo. Odvolací soud se pak zcela ztotožnil s hodnocením jednání žalovaného č. 1, jak učinil soud 1. stupně, pokud toto jednání považoval za porušení práv žalobce k obchodní firmě a z ochranných známek, rovněž i na tuto část odůvodnění rozsudku se zde odkazuje.

K námitkám odvolatele pak lze uvést, že je nerozhodné, že doménové jméno žalovaného č. 1 zní "x+y+z" a nikoli X+Y+Z (jak zní kmen obchodní firmy žalobce a text v jeho ochranných známkách), neboť to je dáno technickými možnostmi označování v internetové síti. Je třeba proto dovodit, že znění doménového jména je totožné se zněním obchodní firmy žalobce a textem ochranných známek. Výlučné právo užívat obchodní firmu i ochrannou známku všeobecně známou však náleží žalobci, a to zcela nepochybně i v síti Internetu. Je dále rozhodné, že osoba v Internetu hledající informace o žalobci a jeho nabídce služeb, takové označení - shodné s obchodní firmou - pravidelně sama zadá a bude předpokládat otevření webových stránek žalobce. Tak tomu však za daného stavu není, nahlížející osobě se - jak zjistil soud 1. stupně - otevře stránka s nabídkou služeb třetí osoby (serveru, jenž poskytuje služby webhostingu, apod.). Rozhodné dále je, že zde není žádným právem uznaný důvod k tomu, aby žalovaný č. 1 takto užil (přihlásil u registrátora) jako doménové jméno znění obchodní firmy žalobce a text jeho všeobecně známé ochranné známky. Oproti právu žalobce

nerušeně užívat předmětné označení X+Y+Z i v internetové síti jako doménové jméno tak nestojí relevantní rovnocenné (event. ještě silnější) právo žalovaného č. 1, časová priorita v přihlášení u registrátora k uznání práva žalovaného č. 1 nepostačuje. Na závěru, že takto zasáhl do uvedených práv žalobce nic nemění skutečnost, že on sám na stránce, jež se otevře při zadání domény, nenabízí žádné služby ani výrobky, ani skutečnost, že žalobce své webové stránky umístil v doméně s odlišným označením. Pokud v jednání žalovaného č. 1 žalobce spatřoval porušení svých shora označených práv, pak ve shodě se soudem 1. stupně i soud odvolací uzavřel, že právem se domáhá jejich ochrany podle § 12 ObchZ i § 15 zák. č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách (shodně jsou však jeho práva zaručena i podle stávající úpravy známkového zákona). Pokud pak soud 1. stupně uložil žalovanému č. 1 zdržet se dispozice ("manipulace") s předmětnou doménou, je jeho rozhodnutí správné a bylo - s úpravou co do znění tak, aby výrok byl jednoznačný - potvrzeno podle § 219 o.s.ř.

V daném případě byl uplatněn žalobcem dále nárok na odstranění závadného stavu a takový nárok žalobci přísluší dle § 12 ObchZ, § 15 zák. č. 137/1995 Sb. Závadný stav přitom zde spočívá, jak bylo prokázáno, v tom, že držitelem domény "x+y+z.cz" je žalovaný č. 1 a žalobce, jemuž by právo držitele mělo náležet, k ní přístup nemá a získat ani nemůže bez toho, že by se on sám stal tímto držitelem v registru domén. Platná pravidla registrace doménových jmen, jež jsou součástí smlouvy uzavřené mezi žalovaným č. 1 a žalovaným č. 2, umožňují změnu v osobě držitele na základě úkonů stávajícího a budoucího držitele ve vztahu k registrátorovi, který na základě těchto úkonů vlastní (technickou) změnu provede. Umožňují však i to, že registrátor provede takovou změnu i bez těchto úkonů na základě soudního rozhodnutí. Pak smluvní podmínky, jimiž je žalovaný č. 1 (i žalovaný č. 2) vázán, umožňují rozhodnout tak, jak učinil k návrhu žalobce i soud 1. stupně. Žalobce měl volbu ve způsobech, jimiž bylo možno dosáhnout odstranění vzniklého závadného stavu. Bylo možno žádat uložení povinnosti žalovanému č. 1, aby provedl příslušné úkony dle platných pravidel registrace, jež by vedly k následnému převodu doménového jména na žalobce. Za stavu, kdy účastníkem řízení vedle porušovatele práva byl i žalovaný č. 2 - tedy registrátor, bylo možno však i žádat, aby - podle daných smluvních podmínek - změnu v registraci učinil přímo žalovaný č. 2, bez dalších úkonů (návrhu) ze strany žalovaného č. 1. Pokud žalobce tento naposled zmíněný postup v žalobě navrhl a současně byla - a to je zcela nezbytný předpoklad - v řízení zjištěna odpovědnost stávajícího držitele doménového jména za vzniklý protiprávní stav, rozhodnutí soudu 1. stupně, jež tomuto návrhu vyhovělo, nelze vytknout pochybení. Proto odvolací soud potvrdil rozsudek i ve výroku II. jako věcně správný podle § 219 o.s.ř., byť s úpravou co do jeho znění, směřující k jednoznačnosti ukládané povinnosti a odstranění nadbytečného textu.

Předmětem odvolacího řízení je dále žalobcem proti žalovanému č. 1 uplatněný a soudem 1. stupně v rozsahu úhrady 100.000,- Kč přiznaný nárok na poskytnutí zadostiučinění v penězích podle § 12 ObchZ a § 15 odst. 3 zák. č. 137/1995 Sb. Předpokladem uplatnění a přiznání nároku na zadostiučinění soudem je vznik nemateriální újmy. Žalobce vznik takové újmy sice tvrdil při projednání věci před soudem 1. stupně, avšak zůstal pouze v rovině obecného tvrzení, opírajícího se o omezení svých možností prezentovat se na Internetu právě v doméně, jejímž držitelem byl žalovaný č. 1. Vzniklý závadný stav, jak byl shora i konstatován, však pro rozhodnutí o zadostiučinění sám o sobě nepostačuje. Existence určité nemateriální újmy žalobce prokázána nijak v celém řízení nebyla, rovněž ani přibližný její rozsah a nejsou zde tedy ani žádná hlediska, z nichž by soud ve své úvaze o přiměřeném zadostiučinění mohl vycházet. Takovým hlediskem nemůže být výše požadavku žalovaného č. 1 za dobrovolný převod. Nelze jinak než uzavřít, že žalobce tvrzený vznik imateriální újmy,

jež by měla být hrazena požadovaným zadostiučiněním, neprokázal a soud 1. stupně pochybil, pokud za tohoto stavu - byť jen zčásti - žalobě vyhověl. Odvolací soud v souvislosti s uplatněným nárokem a jeho zdůvodněním žalobcem zdůrazňuje, že zákonným důvodem pro přiznání práva na přiměřené zadostiučinění je jen náprava nemajetkové újmy. Pokud oprávněnému vznikla hmotná újma, prostředkem nápravy může být pouze náhrada škody, event. vydání bezdůvodného obohacení. Nelze připustit, aby (např. z důvodu obtížného prokazování výše škody) si cestou požadavku na zaplacení přiměřeného zadostiučinění oprávněný řešil jemu vzniklou újmu hmotnou. V souladu s břemenem tvrzení a důkazním je na žalobci, aby vznik nemajetkové újmy jednak tvrdil, ale - a to zejména - uvedl rovněž, v čem spočívá tato újma a jaký je její rozsah a navrhl důkazy ke svým tvrzením.

Z uvedených důvodů odvolací soud napadený výrok I. rozsudku v části, ukládající žalovanému č. 1 povinnost zaplatit žalobci 100.000,- Kč, podle § 220 o.s.ř. změnil tak, že žalobu v tomto rozsahu zamítl.

O nákladech řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto podle výsledku řízení, rovněž s přihlédnutím k tomu, že jejich náhrady se úspěšný žalovaný č. 2 vzdal, podle § 142 odst. 1 a 2, § 224 odst. 1 a 2 o.s.ř., tak, jak ve výroku uvedeno.

Účastníci řízení s výjimkou sdružení CZ.NIC jsou označeni pouze prvními písmeny svých příjmení nebo obchodních firem. Předmětná doménová jména jsou nahrazena sekvencí x+y+z.cz. Pokud jsou v textu rozhodnutí zmíněna i jiná doménová jména, byla náhodně nahrazena jinými znakovými sekvencemi. S výjimkou údajů umožňujících identifikaci účastníků řízení nebo jiných osob a doménových jmen bylo do textu rozhodnutí zasahováno v co nejmenší možné míře. Souvislost použitých zkratk a zástupných symbolů s osobami nebo doménovými jmény, které skutečně označení s využitím takových zkratk nebo zástupných symbolů užívají, je čistě náhodná.

Při studiu rozhodnutí je třeba mít na zřeteli fakt, že rozhodnutí obsahuje nejen vlastní výrok soudu a jeho odůvodnění, ale i shrnutí tvrzení jednotlivých stran, přičemž některými tvrzeními se soud v rozhodnutí vůbec nemusel zabývat (např. při vydání předběžného opatření) a tato tvrzení tak představují pouze právní názor příslušné strany a nikoliv závěr soudu.

Rozhodnutí soudu nelze automaticky aplikovat na jiné případy (byť skutkově podobné) a sdružení CZ.NIC doporučuje konkrétní případ konzultovat s odborníky na doménová jména a právníky.